

Cuprins

	Conținut înainte	9
	Introducere	30
CAPITOLUL 1	Prima dată când am murit	37
CAPITOLUL 2	Tunelul către eternitate	43
CAPITOLUL 3	„A murit”	59
CAPITOLUL 4	Orăul de Criză	65
CAPITOLUL 5	Figurile consoarților	67
CAPITOLUL 6	Întoarcerea	98
CAPITOLUL 7	Acosă	109
CAPITOLUL 8	Grația	115
CAPITOLUL 9	O nouă vizionare asupra vieții	127
CAPITOLUL 10	Cei la fel ca mine	137

CAPITOLUL 11	Potențile speciale	161
CAPITOLUL 12	Reconstrucția	179
CAPITOLUL 13	Atacul de cord	193
CAPITOLUL 14	A doua nară când am murit	203
CAPITOLUL 15	Vă urmu	213

CAPITOLUL I

Prima dată când am murit

Cu cinci minute înainte să mor, am auzit un tunet puternic, semn că o nouă furtună puternică se apropia de Aiken, Carolina de Sud. Privind pe fermastră, am vîzut fulgerele care trăzduau cerul și care anticipau acele zgomote puternice pe care cineva din familia mea le-a numit „artilleria lui Dumnezeu”. De-a lungul anilor am auzit zeci de povești legate de persoane și animale care au fost ucise de trâsnet. Poveștile pe care mi le spunea unchiul meu ori de câte ori așa că izbucnea o furtună cu fulgere și trâsnete erau la fel de înspăimântătoare ca și cele cu fantome. De atunci am rămas cu o frică de trâsnete care nu m-a părăsit niciodată cu aderitate. Chiar și în seara zilei de care vorbesc, pe data de 17 septembrie 1975, la vîrstă de 25 de ani, de-abia aşteptam să îmi termine conversația la telefon ca să mă pot fieri de „apelul telefonic primit de la Dumnezeu” (cred că tot unchiul meu obișnuit să îmi spundă: „Reține: dacă primești vreodată un telefon de la Dumnezeu, o să te transformi într-un tuțiș urător”; el vroia să spundă că asta e o gh反映出的。

— Hei, Tommy, trebuie să închid. Se apropie o furtună, am spus la telefon.

— Și ce dacă? mi-a răspuns Tommy.

Mă întorsem doar de câteva zile dintr-o călătorie în America de Sud și de atunci nu flacăram altora decât să stau călare pe telefon. Lucrăram pentru guvernul american și aveam inclusiv câteva afaceri personale. Erau proprietarul mai multor case pe care le închiriam, cumpărăram și reparăm mașini vechi, îi ajutam pe ai mei cu aducerea lor (aveau o băciarie) și erau pe punctul de a-mi înființa o companie nouă. Conversația pe care o purtam acum era cu un partener de afaceri.

— Tommy, trebuie să închid. Mama mi-a spus să nu vorbesc niciodată la telefon în timpul unei furtuni cu trântine.

Asta a fost tot. Urmlătorul sunet pe care l-am auzit a fost cel al unui marfar care intra prin urechea mea cu viteză luminii. O cantitate uriașă de electricitate a trecut atunci prin corpul meu și fiecare celulă mi se părea scăldată în acidelul unei baterii. Cuiele din pantofii cu care erau încălțați au fost atrase magnetic de cele din podea, așa că atunci când am fost aruncat prin aer, am rămas desculț. Am vîzut tavanul chiar în fața ochilor mei, și pentru un moment nu mi-am putut să searmă ce putere înălță putea provoca o durere atât de mare, susținându-mă în același timp în aer, chiar deasupra patului meu. Deși experiența nu a durat mai mult decât câteva fracțuni de secundă, mie mi s-a parut că a durat o oră.

De undeva, dintr-o altă cameră, soția mea Sandy a strigat:

— Asta a fost apropape.

Nu am mai auzit-o însă. Mi-a povestit ca însăși ce a spus abușii, dar mult mai târziu. De asemenea, nu am vîzut nici privirea ei terifiată când a intrat în camera

Prima dată când am murit

trupa și m-a vîzut zburlind prin aer. În acel moment, tot ce vedeam era locul camerei.

Imediat după aceea, am fost proiectat într-o altă lume.

De la durerea intensă de dinainte am trecut instantaneu la o stare de pace și de senințătoare. Era un sentiment pe care nu-l mai trăisem până atunci, și nici de atunci incăza. Era ca și cum mă să fi scăldat într-un oscuș al linștilor, absolut glorioz. Locul în care am ajuns avea o atmosferă de un albastru-cenușiu atât de intens încât mă relaxaț complet, făcându-mă să mă întreb ce aruncă m-a lovit mai devreme. Care se prăbușise un avion peste casa noastră? Era țara mea atacată cu o bombă nucleară? Nu aveam nicio idee ce mi s-a întâmplat mai devreme, dar chiar și în acest moment de liniste absolută îmi dozeam să affu unde eram.

Am inceput să privesc în jur, răstignindu-mă prin aer. Chiar sub mine se afla corpul meu, aruncat pe pat. Pantofii mei fumegau, iar telefonul era topit în mâna mea. O puteam vedea pe Sandy intrând în cameră. A rămas deasupra patului meu și s-a uitat la mine cu o privire consternată, la fel ca atunci când îți vezi un părinte sau copilul plutind cu față în jos în piscină. S-a înțins pentru o clipă, după care a trecut la treabă. Făcuse recent un curs de resuscitare cardiovasculară și știa exact ce trebuia să facă. A inceput prin a-mi elibera gâtul, mutându-mi limba într-o parte, după care mi-a dat capul pe spate și mi-a făcut respirație gât la gât. După trei respirații, a inceput să-mi apese pieptul. Apăsa atât de tare încât gemea.

M-am gîndit imediat că eram mort. Nu simțeam nimic din ceea ce îmi făcea Sandy, întrucât nu mai eram

în corpul meu fizic. Eram spectatorul ultimelor mele momente pe planșă, privindu-mă la fel de detagat moartea de parcă m-aș fi uitat la un film. Îmi părea rău pentru Sandy, întrucât îmi dădeam seama că era terorizată și întristată, dar nu simțeam absolut nimic pentru persoana întinsă pe pat. Îmi mai amintesc încă un gland care mi-a trecut prin minte și care urita că de departe de durere eram. Primal lucru la care m-am gândit privindu-mă corpul întins pe pat a fost că fusesem convins că arătam mai bine decât ceea ce vedeam acum.

Probabil că resuscitarea aplicată de Sandy a funcționat, întrucât am fost aspirat înapoi în corpul meu. Am simțit imediat mișcările prin care Sandy îmi apăsa pieptul. În mod normal, o astfel de presiune ar fi trebuit să fie dureroasă, dar mie nu mi se părea astfel. Prin corpul meu treceau o cantitate uriașă de electricitate și aveam senzația că fiecare celulă îmi era arsă. Am început să gem, dar numai pentru că mi se părea un semn de slăbiciune să tip din risipiteri.

Tommy a apărut în casa noastră în mai puțin de zece minute. Știa că s-a întâmplat ceva rău, întrucât sunse agoromul exploziei la telefon. Era un fost pușcaș marin, așa că Sandy l-a lăsat să poată controlul asupra operațiunii de salvare. Tommy m-a învelit imediat într-o pătură și i-a spus lui Sandy să sună la o unitate medicală de urgență.

— Vom face tot ce ne va sta în puteri ca să te salvăm, mi-a spus el, punându-și o mână pe pieptul meu.

Între timp mi-am părăsit din nou corpul, așa că îl vedeam de sus pe Tommy jidându-mă în buaje și blestemând incintarea cu care securi ambulanța, a cărei sirena putea fi auzită la mare distanță. Am continuat să plutesc

Prima dată când am murit

pe deasupra corpului meu, a lui Tommy și a lui Sandy, în timp ce asistenții medicali mi puneau pe o tărgă și mi conduceau la ambulanță.

Din locul în care mă aflam, la aproximativ doi metri deasupra, puteam vedea picturile de ploale care mi se scurgeau pe față, ușând totodată spațele asistenților. Sandy plângea și își părea râu pentru ea. Tommy le spunea ceea ceva celor din echipajul medical. În cele din urmă, corpul meu a fost introdus în ambulanță, iar acesta a demarat.

Într-o cămeră de televiziune, fără niciun fel de durere și complet detășat, am privit cum persoana întinsă pe tărgă intra în convulsi. Sandy se așa lângă ea, dar s-a retras puțin în fața spectacolului terifiant al spasmelor prin care trecea bărbațul pe care îl iubea. Asistentul de pe ambulanță mi-a făcut o injecție, sperând să obțină un rezultat pozitiv, dar după câteva secunde de convulsi duretoase, bărbațul întins pe tărgă a încetat să mai miște. Asistentul l-a ascultat înimă cu un stetoscop, după care a oftat.

— S-a dus, i-a spus el lui Sandy. S-a dus.

Azunci am avut marea sevedește: bărbațul întins pe tărgă era eu! M-am uitat cum asistentul medical trăpea un coarșaf peste față mea. Ambulanța nu și-a înscrinut vîrteza, iar asistentul de lângă sofer a continuat să țină legătura radio cu medicii de la spital, încercând să afle dacă acuzația domnului ca el să facă ceea. Dar bărbațul întins pe tărgă era în mod indiscutabil mort.

Am murit! mi-a trecut prin minte. Nu mă mai aflam în corpul meu și trebuie să recunosc că nici nu-mi dozeam acest lucru. Singurul lucru care-mi trecea prin

SALVAT DE LUMINA

înțeț era că nu aveam nimic de-a face cu corpul lăstins pe acea targă.

Sandy suspina și mișcă mângâlia ușor pe picior. Tommy era împletit și se simțea în mod evident coplesit de rapiditatea cu care s-au derulat evenimentele. Asistențul medical se uită încă la corpul meu și se vedea că regretă că nu și-a putut face datoria, salvându-mă.

Hai, nu te simți prost, prietene, m-am gândit. Nu a fost vina ta.

În continuare, am privit undeva deasupra corpului meu, unde tocmai se forma un tunel. Acesta părea fi comparat cu ochiul unui uragan și se întreținea.

Hm, pare ceva interesant, mi-am spus, după care m-am întreptat glonț către el.

CAPITOLUL 2

Tunelul către eternitate

In realitate, nu eu am fost cel care m-am îndreptat către el. Tunelul a fost cel care a venit către mine. Am auzit niște clinchete de clopoței în timp ce banul continuă să se formeze în spirală în jurul mea. În scurt timp nu am mai văzut nimic: nici pe Sandy care plângea, nici asistenții medicali care continuau să incerte să îmi resusciteze corpul, nici pe cel din față, care ținea legătura cu spitalul... Nu am mai văzut decât tunelul care mă înghițea complet și nu am mai auzit altceva decât clincheta sublim a celor șapte clopoței. Într-o succesiune ritmică.

Am privit înainte prin întuneric. În față se vedea o lumină și m-am îndreptat către ea cât de rapid puteam. Mergeam fără picioare, dar avansam cu mare viteză. Lumina din față a devinut din ce în ce mai strălucitoare, până când a alungat complet întunericul, iar eu m-am trezit într-un paradiș de lumi și orbitoare. Deși era cea mai strălucitoare lumină pe care o văzusem vreodată, nu îmi rănea deloc ochii. Spree desosabile de durere pe care o simt oamenii atunci când iau brusc de la întuneric la lumină, cea de față era o milăglie pentru ochii mei.

SALVAT DE LUMINA

Am privit în partea dreaptă și am văzut o formă argintie care a apărut treptat, la fel ca o siluetă careiese din ceață. În timp ce se apropiă, am simțit o iubire cum nu am mai trăit vreodată, care includea toate nuanțele pe care le acoperă de regulă acest cuvânt. Până mi-aș fi văzut simultan iubită, mama și cel mai bun prieten și aş fi trăit sentimentul de iubire multiplicat de o mie de ori. Când Flința de Luminiș s-a apropiat și mai mult de mine, sentimentul de iubire s-a intensificat, până când a devinut aproape puță plăcut pentru a-l putea suporta. Aveam senzația că devineam din ce în ce mai puțin dureri, că și cum aş fi slăbit pe loc 15-20 de kilograme. Am lăsat mult în urmă povara corpului meu fizic, iar acum eam doar un spirit eliberat.

Mi-am privit mâna. Era translucidă, scăpsea și se mișca într-o manieră fluidă, la fel ca apa oceanului. Mi-am privit apoi pieptul. și acesta era translucid și curgător, la fel ca o bucată de mătase care flutură în vînt.

Flința de Luminiș se afla chiar în fața mea. În timp ce îl priveam esența, am văzut prisme colorate, de parcă ar fi fost alcătuite din mii de diamante minuscule care scăpeau în culorile curențeboului.

M-am uitat apoi în jurul meu. Sub noi se aflau alte flințe, care arătau la fel ca mine. Păreau rătăcite și aveau o frecvență de vibrație mult mai lentă decât a mea. În timp ce le priveam, am observat că frecvența mea de vibrație și-a încrețit la nivelul ei viteza. Acest lucru mi-a cauzat o senzație de neplăcere, așa că mi-am mutat privirea de la ele.

Am privit atunci deasupra mea. și aici se aflau mai multe flințe, care strălucesc mai puternic decât mine.

Tinelal către eternitate

Am simțit și de această dată un disconfort, întrucât am început să vibrez imediat mai rapid decât purteam susțină. Mă simpeam de parcă aș fi băut prea multă cafea, după care am intrat într-o stare de trepădătură. Mi-am mutat privirea și de la aceste flinje și m-am uitat în față mea, la Ființa de Luminiță, care se află acum chiar lângă mine. În prezența ei m-am simțit confortabil. Avea ceva familiar, care mă răcea să cred că a simțit toate sensațiile trăite de mine încă de când m-am născut pe pământ și până când am fost lovit de trăsnet. Privind-o, am trăit sentimentul că nimenei nu m-ar fi putut lăbi vreodată mai mult decât ea și că nimenei nu ar fi putut da vreodată dovedă de mai mulți simpatie, empatie, încurajare și compasione lipsită de prejudecăți față de mine ca această Ființă.

Dacă mă voi referi la această Ființă de Luminiță ca la o persoană de gen masculin, realitatea este că nu am remarcat să aibă un gen, fie el masculin sau feminin. De atunci, am rezistat de multe ori scenelor pe care le-am trăit atunci în mintea mea și trebuie să mulțumisesc că niciuna din aceste Fiinje de Luminiță nu avea gen; doar o putere foarte mare.

Flinja m-a absorbit în lumina ei, iar eu am început să îmi revadă întreaga viață, toate evenimentele care mi s-au întâmplat vreodată, inclusiv ceea ce am simțit în timpul lor. Era ca și cum s-ar fi rupt un basaj și toate amintirile pe care le-am trăit vreodată au răvălit în mintea mea.

Această recapitulare a vieții mele nu s-a dovedit deloc plăcută. De la început și până la sfîrșit, a trebuit să recunosc deschis triste realitate că am fost o persoană foarte agresivă, egocentrică și nea.

SALVAT DE LUMINA

Prințul lucru pe care l-am revăzut a fost copilăria mea, în care am fost mai tot timpul furios. M-am văzut torturând alii copii, furându-le bicicletele sau bătându-mi joc de ei la școală. Una din semnele cele mai intense pe care le-am retrăit a fost aceea în care mi-am bătut joc de un copil din școală generală pentru simplul motiv că avea o șoală cam mare, care li atiera în jos. Desigur, și ceilalți copii din clasă îl lăsuă peste picior, dar eu eram cel mai rău dintre ei. La vremea respectivă mi s-a parut extrem de amuzant, dar acum am simțit într-o măsură durere pe care l-am provocat-o la vremea respectivă sărmanului copil.

Această perspectivă a continuat de-a lungul altor incidente negative pe care le-am provocat pe cînd eram copil și care au fost destul de multe, ca să fiu sincer. Din clasa a cincea și până în clasa a 12-a, cred că m-am bătut de cel puțin 6 000 de ori cu alii copii. Acum, în timp ce îmi nevedeam viața la pieptul acestei Flinte de Luminiș, am retrăit toate aceste bătăi din copilărie, dar cu o diferență majoră: eu eram cel care primea loviturile.

Nu vreau să spun că asta că simțesc ca adevarat durerea fizică provocată de loviturile mele, dar am simțit integral angoscă și urmărirea pe care le-au trăit abuzați opozanții mei. Mulți oameni cu care m-am bătut și-au meritat probabil soarta, dar au existat și destule victime inocente ale mâinilor mele continue. Acum m-am vîzut forțat să le împărtășesc durerea.

Am simțit de asemenea tristețea pe care le-am provocat-o părinților mei. Am fost un copil imposibil de controlat și m-am simțit năndru de asta. Oricât de mult m-au pedepsit și oricât au tîpat la mine, le-am dat tot timpul de înțeleasem prin acțiunile mele că metodele lor dis-